

omaro za srečo,
s katero se je gotovo pošteno namučil
po stopnicah —
brez tega ne gre.
Na cesti vleče iz odprte zgodovine,
enega peljejo,
drugi teče sam,
šoferji,
starke,
vsakdo nekaj govori,
od tolikerih korakov
buči tlak,
zrcala podplatov,
oguljenih do leska
od plesa
in bega...

In če bi ti kaplja te plime
kanila na domačo haljo,
bi bilo po njej.

TESNOBA

Eduard Petiška

1

Dajte mi na mizo
tiho pojoč čaj,
ki izpareva kot solze.

Nekdo od najbližjih me tlačí
in ne vem ga imenovati.
Zrcala, vedno enaka,
treba vas bo razbiti.

Okna, ki parate zrak, pogledjte me,
človek meša vroč čaj.
Vse zastave zbite v tla.
Kaj ni to človek, v katerem kroži žlica?

Dajte mi smer, ki jo prikrivate,
opijajoč se z vinom podob.
Če si okno, je vse enostavno,
vse je v tebi in v ničemer nisi.

Osameli človek pije čaj in pije sebe,
okno prestreza posnetek minevanja,
izzvenešaš kot samogovor groma,
vrelec usahel v pesku.

2

Na bregovih tega mesta
bi rad počival,
kamor so ljudje znesli domove
kot čebele med
in se črni trebuhi ladje
valjajo po belem pesku.

Tu so čas naši minuli gibi,
sramežljivo jecljanje prve pesmi,
Tu biva čas kot prvi poljub,
ki ga nas je sram.

Niti jutranja megla s sanjami krapov in belic,
ne tema, ponavljajoča se tesnoba sonca,
niti tvoje dlani na mojih očeh
ne zakrijejo časa.

Samo prečudovito hrepenenje nam ostaja,
preplavati ponoči Helespont
in se približati svetilki svoje ljubezni.

Toda žareča luč ugasne
še preden se ji približaš
in jutranja plima naplavi na breg
tvoje telo.

3

Ne vem, kdo
se sprehaja po pločniku pod mojimi okni
v dežju in z zasukanim ovratnikom.

Ne vem, kdo
misli name ob uri, ko se vlažno mrači
ne da bi potrkal na vrata.

Ne vem, kdo
se sprehaja gor in dol otresajoč kaplje
in mu je vseeno, da mu moči klobuk.

Ne vem, kdo
čaka name tako trdovratno, tako vztrajno
ko se spušča pusta noč, polna vode.

4

Nočna postaja pod zvezdami slovesa,
zvok steklenice, ki se prazni,
mož nese luč, tema se z njim zapira,
čas je, skoro odidem.

Glasba iz kolodvorske restavracije nastavlja tihi obraz:
poljubi me, saj vse, kar ti pride na misel, mine,
samo česar ne veš, preživi,
preživi to, na kar si pozabila.

Vsakdo odnaša svojo prtljago in orodje,
ves dan sem zidal svoje življenje
od strehe h globokim temeljem smrti,
poljubi me, saj vse, kar ti pride na misel, mine.

In vlaki merijo v bodočnost
pod zlatim listjem zvezd, ki pada,
obok neba zori kot sočen plod,
kmalu se bo polegel na zemljo
s širokimi prsmi raja.

Iz čakalnic stopajo ljudje in glasba utihne,
množica molčočih ljudi s prtljago
tiha, kot kadar nastavljam limanico opreznemu liščku,
potiho kot lišček.

Ura se bliža,
nezadržno se bliža
kot prežeča mačka,
zahrbtno stopa
na sekunde, na minute,
ura se bliža.

Ta hip mi je drag tvoj nasmeh,
ki se umika kot poldanska senca,
ta bližnji hip morda zadnjikrat...
Bodi tiha, naj hrup se zgrozi
sam pred seboj,
ura se bliža.

Lahko bi sedel
s puško med koleni,
lahko bi hodil
s puško na rami,
najbolje je, če obstaneš
in prisluhneš...
še miš se ne izmakne,
ura se bliža.

SVETILKA

Josef Hanzlik

Moj oče je vselej, preden je zaspal,
prižgal svetilko.
In potem je tiho ležal
v ploščati in nenehni prisotnosti luči.
Moj oče je bil slep,
ni videl svetlobe,
vedel je samo, da je pri njem,
pritisk na stikalo mu je zagotavljal eksistenco luči,
čutil je njen suhi električni okus
in občutek svetlobe je bil zanj hkrati občutek živega sveta.